

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Claudii Fleurii Abbatis Historia Ecclesiastica

Ab Anno Christi 1100. Usque Ad Annum 1143

Fleury, Claude

August. Vind. [u.a.], 1762

VD18 90117999

§. 37. Henrici in Imperatorem Parentem seditio.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-66385](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-66385)

Sæcul. XII. jungit: *Communione Catholicorum am-*
 A.C. 1105. *plexus est, salvo, quod Imperatori debebat,*
 p. 243. *obsequio, nec ita se Casareorum commu-*
nione inquinavit, ut inde Catholici offen-
derentur.

§. XXXVII.

Henrici in Imperatorem Parentem
seditio.

Nihilo minus Imperatoris excommuni-
 catio speciem justitiæ præbuit Hen-
 rico filio, in patrem rebelli, & ad facinus
 excitato Paschalis Papæ literis, callida
 solertia scriptis, in quibus Principem ju-
 venem ad succurrendum Ecclesiæ Dei
 exhortabatur. Namque in hunc modum
 de hac re loquitur Monachus, illius tem-
 poris Scriptor, adjiciens, filium ambitio-
 sum, tanta auctoritate lætum, juvenili
 ferocia in patrem arma cepisse. Eo ma-
 jore invidia laborabat seditio, quod Hen-
 ricus Imperator sub finem anni millesimi
 centesimi secundi, cum Moguntia Fe-
 stum Natalis Domini celebraret, eundem
 Henricum filium Regno destinasset. Eo-
 dem anno Imperator publice denuncia-
 vit, se suscepta peregrinatione Sacrum
 Sepulchrum invisurum esse; quod Pro-
 positum ei animos Clericorum, populi,
 Principumque conciliavit, multique ex
 omnibus Regni partibus ad comitan-
 dum Imperatorem iter facientem se se
 com-

*Herman.**Marat. ton-**nac. tom. 12.**Spicil. 446.**Abb. Urspe.**an. 113.*

compararunt. Sed effluerunt anni duo, ^{Sæcul. XII.}
 quin impleret, quod promiserat. Anno ^{A.C. 1105.}
 millesimo centesimo quarto iterum Mo- ^{Ursperg.}
 guntia Festa Natalitia Domini celebra- ^{1105.}
 vit, eoque tempore, ut diximus, filius
 ipsius, qui tunc in Bavaria versabatur,
 titulum Regis Henrici V. sibi arrogavit,
 stimulus a non nullis Principibus, qui-
 bus opem præstantibus ante aliquot dies
 a patre aufugerat.

Is ergo Regnum auspicaturus denun-
 ciavit se Schisma odisse, & debitam Pa-
 pæ obedientiam esse præstiturum. Tum
 Principibus Bavariæ non nullisque Supe-
 rioris Germaniæ & Franconiæ Optimati-
 bus in suas partes pertractis, in Saxoniam
 movit, ubi omnibus lætitiæ profitenti-
 bus exceptus, Quedlinburgi anno mille-
 simo centesimo quinto Pascha celebravit,
 urbes in suam potestatem redegit, & a
 Principibus Rex salutatus est. Consili-
 um deinde Ruthardi Archiepiscopi Mo-
 guntini, & Gebhardi Episcopi Constans-
 tiensis, Papæ Legatorum, secutus, tota
 Saxonia ad Communionem Ecclesiæ Ro-
 manæ revocata, Synodum in Domo Re-
 gia *Northuso* in Thuringia, ad vigesimam ^{Concilium}
 nonam Maji indixit. In ea Synodo, Con- ^{Northusen-}
 ciliarum superiorum Decretis renovatis, ^{se.}
 damnata est Simonia, & Hæresis Nicolai-
 tarum, id est, Presbyterorum fornicaria ^{to. 10. Conc.}
 commixtio. Tum Jejunium mensis Mar- ^{p. 744.}

Sæcul. XII. tii Hebdomada Quadragesimæ, Jejunium
 A.C. 1105. vero mensis Junii in ipsa Hebdomada
 Pentecostes Romano more celebrandum
 indictum est. Item Pax Dei confirma-
 ta. His vero, qui a Pseudo-Episcopis,
 id est, Schismaticis, fuerant consecrati,
 per Catholicam manus impositionem re-
 conciliationem proximo jejunio dandam
 fore, promissum. Præterea ut Episcopi
 Schismatici seu intrusi, vivi deponerentur,
 & mortui effoderentur, statutum est.

Rex juvenis Henricus Northusi morabatur, & non nisi vocatus Concilium intrabat. Quadam die adfuit, vulgari propemodum habitu, stans in loco editiore, & omnibus juxta decreta Principum sua jura renovavit; si vero aliqua contra sanam rationem peterentur, supra ætatem sapiens moderate denegabat, convenientem adolescentiæ verecundiam servabat, Christi Sacerdotibus dignam exhibebat reverentiam. Tum obortis lacrymis Deum, cunctamque Curiam Cœlestem testabatur, se nulla regnandi cupiditate paternum sibi Regnum usurpare, neque Dominum & patrem suum a Romano deponi Imperio exoptare, *quin e contrario, ajebat: ejus inobedientiam & contumaciam semper magna commiseratione persecutus sum. Proinde si S. Petro ejusque Successoribus Lege Christiana subjici velit, Regno cedam, eique*
 ut

ut servorum minimus obediam. Hunc filii animum dilaudans totum Concilium lacrymas simul & preces, tam pro patris conversione, quam pro filii prosperitate fundere, & voce magna *Kyrie eleison* declamare coepit. Eadem hora Uto Episcopus Hildesheimensis, Henricus Paderbornensis & Fridericus Halberstadiensis ante vestigia Archiepiscopi Moguntini Metropolitanani sui prostrati, testes invocantes Regem, & totam praesentis Concilii frequentiam, professi sunt, se deinceps Apostolicae Sedi obedientes futuros esse. Horum Judicium Papae reservatum, & ipsi interim ab officio suspensi.

Saecul. XII.
A.C. 1105.

Northuso digressus Rex juvenis Pentecostes Festum Merseburgi celebravit, ubi Henricum jam diu Archiepiscopum Magdeburgensem electum, sed ab Imperatoris fautoribus repulsum ordinari iussit. Haud diu post Moguntiam movit Ruthardum Archiepiscopum postliminio in Sedem suam reducturus; nam ille, cum esset Abbas ad S. Petrum Erfordiae, Archiepiscopus Moguntinus anno millesimo octogesimo octavo, defuncto Wezilone Schismatico, electus fuerat. Elapsis exinde annis decem Imperatori excommunicato velificari nolens, ejus gratia excidit, & in Thuringiam se recepit, ubi jam annis sex degebat, interim Imperatore amplissimos Ecclesiae Moguntinae

*Ursper. Ot-
to Frising.*

*Serar. V.
Mogunt. Ar-
chiv. 24.*

*Sup. lib.
LXIII.*

S. 45.

Sæcul. XII. nã census percipiente. Ergo filius exer-
A.C. 1105. citum in Territorium Moguntinum] du-
 xit, quia vero comperit se apud illam ci-
 vitatem a Patre multis copiis aucto ex-
 pectari, cedere coactus Herbipolim ve-
 nit, in quam Ecclesiam Erlongo, quem
 pater ejus Imperator intruserat, ejecto,
 Robertum ejusdem Ecclesiæ Præpositum
 invexit. Verum filio recedente Pater,
 expulsò Roberto, Erlongum restituit.

Hostiles patris filiique acies prope
 Ratisbonam ultra citraque Regenam
 amnem, qui ibi undas in Danubium
 evolvit, occurrerunt. Triduo, quo se
 ambo exercitus intuebantur, effecit Fi-
 lius, ut Dux Bohemiæ & Marchio Leo-
 poldus, in quorum copiis paterni exerci-
 tus robur esse non ignorabat, ab Impe-
 ratore deficerent. Quare pridie quam
 pugnandum fuisset, Imperatori signifi-
 cari per suos jubent, Principibus non videri
 e re esse, Patrem cum filio acie decer-
 nere, hisque cum milite discedunt. Im-
 perator proditum se esse intelligens, clam
 cum paucis fuga elabitur. Tum ergo
 Rex juvenis Ruthardum Archiepiscopum
 Sedi suæ Moguntinæ, anno postquam
 inde expulsus fuerat octavo, restituit.
 Tandem pater & filius Bingæ ad Rhe-
 num familiariter congressi statuerunt, ad
 dirimendam litem suam in Natali Domi-
 ni Comitibus generalia Moguntinæ celebra-
 da esse.

Cum

Cum nihil magis Henrici juvenis se-
 ditioni speciem æquitatis tribueret, quam
 quod obtenderet, se totum Regnum Teu-
 tonicum ad Sedis Apostolicæ obedi-
 tiam reducturum esse, amici Patri suase-
 runt, ut ad Paschalem Pontificem nun-
 cios mitteret, qui obedientiam ipsius no-
 mine sponderent. Ergo Henricus Impe-
 rator ad Papam epistolam dedit, in cujus
 exordio non sine voluptate memorat, se
 olim Nicolaum & Alexandrum, Summos
 Pontifices, amicos habuisse, & queritur
 de inhumanitate eorumdem Successio-
 rum, qui Regni sui subditos populos in
 se concitassent. *Hodieque filius noster, in-
 quit, tanto affectu a nobis dilectus, ut eum
 in Solium evexerimus, arma Patri inferre
 rebellis non horret, fidem mihi juratam
 violat, contemnit justitiam, abstractus
 consilio impiorum, qui eum solummodo in
 finem ad arma provoperunt, ut direptas
 Ecclesiarum & Reipublicæ opes inter se
 partirentur. Multi nobis suggerunt; re-
 belles celeriter armis esse opprimendos, sed
 extremum remedium differre maluimus, ne
 quisquam vel in Italia vel in Germania ca-
 lamitatis, quæ inde eveniet, causam in no-
 bis sitam fuisse jure conqueri possit. Ce-
 terum, cum fama ad nos detulerit, te vi-
 rum esse sapientia & cbaritate insignem,
 atque inprimis Ecclesiæ unitatem exopta-
 re, hunc Nuncium ad te misimus, exper-*

Sæcul. XII.

A.C. 1105.

ap. Ursper.

p. 395.

Sæculum XI. t. 1. A. C. 1105. *turi, an tecum reconciliari nos cupias, & avus, ceterique Antecessores mei obtinuerunt, ea procul dubio conditione, ut Dignitatem tuam Apostolicam, tali modo, quo Antecessores mei Antecessoribus tuis favebant, tibi servemus. Si paterno affectu nobiscum agere vis, & sincere pacem quæris, cum isto Nuncio virum explorata fidei, qui arcanas tuas literas deferat, remitte, ut quid sentias, certi fiamus, & deinde ad decidendam tanti ponderis causam solemnem Legatio decernatur.*

§. XXXVIII.

Rex Angliæ & S. Anselmus reconciliantur.

Edmer. 4. Novor. Sanctus Anselmus accepta Papæ epistola, qua ipsum acta in Concilio Romano edocebat, intellexit, nihil causæ jam superesse, cur Lugduni maneret, & in Franciam redire statuit. Remos ire parabat, a Manasse Archiepiscopo instantissime rogatus, sed cum Charitatum* ad Ligerim pervenisset, affertur nuncium, Comitissam Blesensem gravissimo morbo ad extrema propemodum esse deductam. Erat illa Adela Regis Angliæ soror, cui multa beneficia Anselmus in acceptis referebat. Credidit ergo se humanitatis officio non satisfacturum, nisi

* La Charité.